https://achterderug.nl

GROOT EN WIJD VAN RUIMTE.

Daar heb ik u alleen, zee, wonderlijke, aantrekkelijke! Nu niets, dat mijn aandacht afleidt; geen strand met een woelige pretzoekende menigte of met nijvere visschers, die buit zoeken in uw wateren; geen schip, dat uw golven klieft en den hemel boven u met rook vervult; hier zijt gij alleen, de onveranderlijke, de altijd wisselende. In al uw lengte en breedte breidt gij u voor mij uit; hoe ver mijn blik moge staren, ik zie niets dan u, en ik weet, dat ik nog honderden van mijlen verder zou moeten zien, wilde ik uw kusten ontdekken. En mijlen ver zou ik in uw diepte moeten afdalen, om uw bodem te bereiken. „Tel de sterren, indien gij ze tellen kunt!" Maar wie zal het getal berekenen der zandkorrels, die aan uw oever de blonde duinen vormen! En wie zal de droppelen tellen, die uw watermassa vormen!

Zoo, wondere zee, geeft gij mij het besef van oneindigheid. Onbeperkt is uw lengte, uw breedte, uw diepte, onberekenbaar uw getal. Als ik zoo op u staar, dan gevoel ik de eeuwigheid om mij heen; dan staat de tijd stil, die ginds op het verre land den levensduur en de daden der menschen afmeet. Gij kent geen tijd. Gij blijft, die ge zijt, de eeuwen door!

Zooals ik u heden zie, zoo zagen u de zonen Gods op den derden scheppingsdag. Op het land is alles veranderd; blijft alles veranderen, elken dag. Daar worden akkers geploegd en gezaaid, oogsten in de schuren gehaald en verwerkt tot voedend brood. Daar worden huizen gebouwd en huizen afgebroken. Daar worden bosschen omgehakt en moerassen herschapen in vruchtbaar land; daar worden steden door vlijtige handen gebouwd en door wreede handen verwoest; daar legt men dijken aan om u te beteugelen, en men steekt ze door, opdat gij als redder in den nood zoudt optreden; daar zijn geslachten gekomen en gegaan; koninkrijken gesticht en koninkrijken vergeten.

En bij dat alles zijt gij dezelfde gebleven. Uw droppelen glijden over elkaar gelijk ze deden in verre tijden; uw golven hebben elkander voortgestuwd dag in dag uit, jaar na jaar, eeuw na eeuw, en niets is veranderd aan uw voorkomen. Den eenen dag moge het zachte windje uw oppervlakte rimpelen, den anderen de stormwind uw baren doen oprijzen en neertuimelen in het diep; den eenen dag mogen de stralen der zon uw droppelen doen glinsteren van blijdschap, en den anderen mogen de wolken u overdekken met hun schaduw, doch dat herhaalt zich in het oneindige en blijvende verandering wordt het niet. Toen de eerste zeeman zijn vormloos hulkje u toevertrouwde en met heldenmoed zich waagde over uw breedte, zag hij u evenzoo als nu de reiziger op den oceaanstoomer u ziet. Gij hebt handelsvloten zien varen met wapperende zeilen; gij hebt oorlogsbodems vuur en verderf zien uitbraken over uw vlak, maar als zij voorbijgegaan waren, waart gij dezelfde gebleven, en geen spoor verkondigde den naneef, waar de overwinningen waren behaald, en de nederlagen geleden. Op het land hebben de helden zich monumenten laten oprichten en hun namen trachten te vereeuwigen in duurzamen steen; gij lacht om de gedenkteekenen van menschelijke grootheid; gij bewaart niets van alles, wat op uw oppervlakte werd geschreven. Gij blijft uzelf gelijk, alle eeuwen door.

En daarom heb ik u zoo lief. Het vasteland is door de menschen verknoeid, verbeterd, bedorven, hersteld, beurt om beurt; gij zijt nog geheel zoo als ge uit de hand uws Scheppers zijt voortgekomen. Op u rust de vloek van de vergankelijkheid niet. Als ik u zie, ben ik weer jong; al wat op het land om mij heen is, is verouderd of veranderd en vernieuwd, en het doet mij mijn leeftijd meten met lengte van jaren; maar gij spreekt nog dezelfde taal tot mij als toen ik een kind was; aan u zie ik mijn veroudering niet, zie ik niet, dat ik een sterveling ben.

Of ge mij dan bedriegt? Of er teleurstelling volgt, wanneer ik straks ontwaken zal uit mijn droomerijen; wanneer ik terugkeer tot het leven, dat mij dag op dag toeroept, hoe alles veroudert als een kleed, hoe ook de tent, waarin mijn geest woont, straks afgebroken wordt? Neen zeker niet; gij bedriegt mij niet, want leven kan niet sterven, leven is onvergankelijk als gij. Nog meer onvergankelijk dan gij. Want er zal een tijd komen, dat gij niet meer zijt, maar ik zal zijn. Gij bestaat onveranderd sedert den dag der schepping, en ik ben een kind van een dag, en toch is mijn leven meer onveranderlijk dan het uwe. Gij zijt voor den tijd, ook al mag de tijd u niet aanraken, al moet hij u, zoolang hij heerscht, laten zooals gij zijt, en al zult gij eerst met hem vergaan; maar ik ben voor de eeuwigheid, en zal den tijd overleven. Mijn aardsche leven is een damp gelijk, die uit uw schoot opstijgt en verdwijnt als hij nauwelijks zichtbaar is, maar het eeuwige leven, dat ik van God heb, is een fontein van leven, die nimmer verdroogt, en die springen zal tot in eeuwigheid. Wie gedronken heeft van het water des levens, waarmee Christus de Zijnen drenkt, heeft de eeuwige bron van leven in zijn hart, en leeft meer onvergankelijk dan gij.

En nu wordt gij, onveranderlijke zee, me eensklaps een beeld der veranderlijkheid. Gij kunt niet rusten, want gij zijt stof. Uw golven rollen, rollen zonder verpoozen, en van den dag uwer schepping aan hebben ze niet opgehouden elkander voort te jagen, alsof ze zoeken naar een rustplaats, die niet te vinden is. Uw droppelen zijn van den dag uwer schepping aan neergedaald in de diepte, en troosteloos weer boven gekomen, omdat ze niets hebben kunnen opvoeren van beneden. Ze zijn gezworven den aardbol rond van kust tot kust, van eiland tot eiland, maar ze hebben niet gevonden wat ze zochten; ledig gingen ze heen en ledig keerden ze weder. En ze hebben zich verheven hoog in den dampkring, doch ook daar was de rust niet; daar heeft de wind ze meegevoerd naar vlakte en berg en ze neergeworpen ter aarde, maar ze zijn tot u teruggekomen, even ledig als toen ze gingen? Neen, ze zijn teruggekeerd, beladen met een last van vuil en onrein uit de landen en de huizen der menschen. Dat was al de winst, die ze u brachten! Goede zee, gij hebt dat alles bedekt met uw breeden mantel, en gij houdt het vast, opdat het niet ten tweeden male de aarde verontreinigt, doch gij verstaat het, dat op de zondige aarde geen rust mogelijk is. Gij kunt niet rusten, want gij behoort tot het stof. Maar ik kan rusten, want het nieuwe leven, dat ik van God heb, is niet uit het stof, maar is uit den Geest. Daarom zie ik u liever als een beeld der onveranderlijkheid, dan als een beeld van de rustelooze bewegelijkheid. Als de eerste zijt gij verwant met het eeuwige leven, dat ik bezit; als de laatste zijt gij verwant met mijn stoffelijk, aardsch bestaan, met den tabernakel, die verbroken zal worden. Nog eens, daarom blijf ik staren op uw onmetelijke uitgebreidheid, op uw onveranderlijkheid alle eeuwen en geslachten door; dat geeft me de gedachte aan het niet met handen gemaakte huis, dat ik bezit, en dat eeuwig in de hemelen mijn bezitting blijft, wanneer uw dag reeds lang gekomen is, en gij niet meer zult zijn, de onveranderlijke, altijd wisselende zee.

A. L.
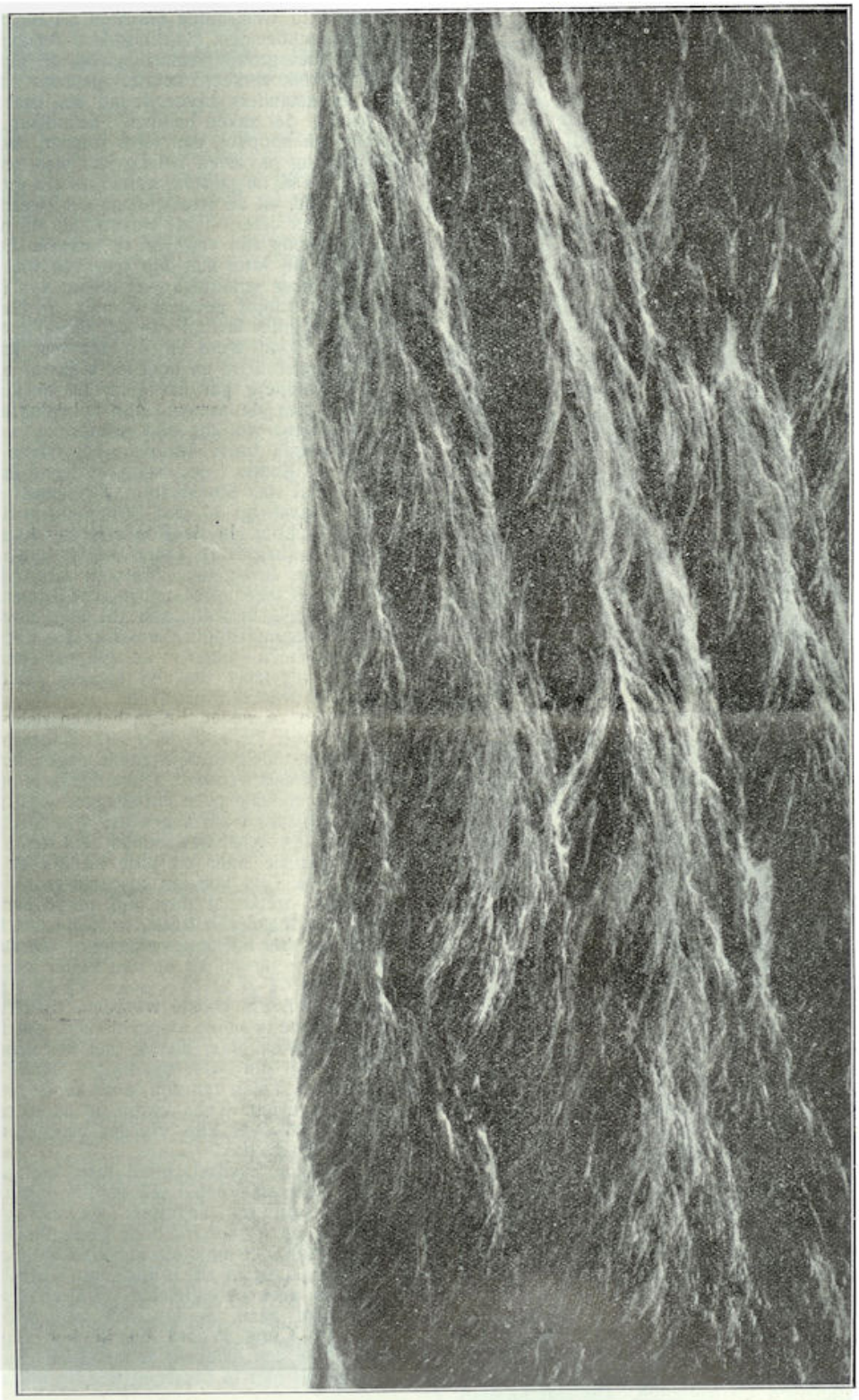
https://achterderug.nl